

Настъпиха горещи дни. Мухитѣ се развѣдиха съ милиони, а лакомитѣ ластовичета растѣха и унищожаваха донесенитѣ имъ порции съ охота.

— Охъ, че сладко нѣщо! — думаха си тѣ. И се ядосваха, загдето и хората, що минуваха край гнѣздото имъ, не сж мухи, та да ги излапатъ.

Скоро на голокрилитѣ пилета имъ израстнаха и крилца, които полека-полека заякнаха.

Нижеха се днитѣ, зрѣеха посѣвитѣ и сѣнокосѣтъ започна. Отъ далечнитѣ села пристигнаха гурбетчиитѣ съ дълги коси на рамо. Слънцето припичаше, а по телеграфнитѣ жици ластовичитѣ бѣха се нанизали като черни броеници. Току-що бѣха направили сутринната си разходка, чистѣха перата си и весело чуруликаха и разговаряха на птичи езикъ.

Голокрилитѣ ластовичета бѣха заякнали вече и тоя день щѣха да направятъ първия си изпитъ. Тѣхнитѣ родители бѣха учителитѣ имъ, а кацналитѣ пожитѣ ластовици — бѣха изпитна комисия.

— Хайде, рожбитѣ ми, не се плашете! — думаше майката.

Пое тя едно върху гърба си и литна въ утринната синева. Сжщото направи и бащата съ друго ластовиче. Като се извисиха надъ паметника на Априлското въстание, ластовичитѣ се спуснаха бързишкомъ надолу и малкитѣ летци запъпраха съ немощнитѣ си криле, да се задържатъ въ въздуха, защото можеха да се удавятъ въ водитѣ на Тополка. Размахаха по-самоувърено съ крилитѣ си и кацнаха на паметника, горди, че издържаха изпита. Родителитѣ не се помнѣха отъ радостъ, когато и другитѣ имъ рожби издържаха изпита. Изпитната комисия бѣ довольна и имъ даде свидетелства съ отличие. Следъ това започнаха ежедневнитѣ упражнения подъ надзора на старитѣ ластовици. Новитѣ летци вече сами започнаха да си ловятъ мухи.